

STAR TREK

NOVÁ GENERACE®

Q OTÁZKY & ODPOVĚDI

KEITH R.A. DECANDIDO

BROKILON

STAR TREK: THE NEXT GENERATION

Q & A

Copyright © 2007 by CBS Studios Inc.

All Rights Reserved.

STAR TREK and related marks are trademarks
of CBS Studios Inc.

This book was originally published by Pocket Books,
a Division of Simon & Schuster, Inc., under exclusive license
from CBS Studios Inc.

Translation © 2017 by Vít Pazlar

Cover © 2017 by Jakub Schejbal

Czech Edition © 2017 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-350-8 (pdf)

STAR TREK
NOVÁ GENERACE®

Q: OTÁZKY
& ODPOVĚDI

KEITH R.A. DECANDIDO

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2017

DOSUD VYŠLO:

Star Trek: KUSY - jedinečná sbírka česko-slovenské fan-fiction

ENTERPRISE

Kompletní trilogie ROMULANSKÁ VÁLKA:

#1 Kobayashi Maru, #2 Pod křídlem dravce, #3 Odvážně vstříc bouři

PŮVODNÍ STAR TREK

Zkouška ohněm: McCoy - Odkud přicházejí stíny

Zkouška ohněm: Spock - Oheň a růže

Star Trek (2009) - *přepis filmu*

NOVÁ GENERACE

#1 Loď duchů, #2 Strážci míru, #3 Děti z Hamlinu, #4 Otázka bezpečnosti,

#5 Zóna úderu, #6 Boj o moc, #7 Masky, #8 Čest kapitánů, #9 Výkřik

do tmy, #10 Prašť jako uhoď, #11 Guliverovi chráněnci, #12 Svět zkázy,

#13 Oči vidoucích, #14 Vyhnanci

Q na druhou, Imzadi, Imzadi II: Trojúhelník

Nemesis - *přepis filmu*

Smrt v zimě

Odpor

Q: Otázky a odpovědi

TITAN

Mezi dvěma světy, Černý král, Orionovi psi

DEEP SPACE NINE

#1 Vyslanec, #2 Obležení, #3 Hledání, #4 Vlastní krev, #5 Padlí hrdinové

VOYAGER

#1 Ochránce

#2 Únik

#3 Ragnarök

Teorie strun: Kniha první - Koheze

Teorie strun: Kniha druhá - Fúze

*Věnováno Johnu de Lanciemu,
jehož úžasné výkony
umožnily vznik této knihy.*

Historikova poznámka:

Hlavní události této knihy se odehrávají v čase probíhajícího úpadku Romulanského impéria. Ten byl zaviněn vzestupem Shinzona z Remu (film *Star Trek: Nemesis*). *Enterprise* byla nově vyzbrojena pro lety do vesmíru a kapitán Jean-Luc Picard doplnil její posádku jak tvářemi zcela novými, tak i některými známými. Samotný kapitán nyní čeká na rozhodnutí Hvězdné flotily ve věci odmítnutí splnění rozkazu během nejnovějšího útoku Borgů (román *Star Trek: Nová generace – Odpor*).

PRVNÍ PROLOG

Někde...

Oni tento vesmír udržovali při životě v naději, že z něj nakonec přece jenom povstane něco zajímavého. Oni zpomalili entropii natolik, že se plazila jak hlemýžď, což zabránilo chaosu v tom, aby převálcovao úplně všechno – a Oni pak už jen čekali, až se někdo bude schopen probít skrz.

Několik druhů dokonce ten svět našlo, ale buď šlo o druhy obdařené v míře naprosto nedostatečné schopností proplout bez úhony skrz nebezpečství, nebo o druhy neschopné dostatečně promyslet postupy nezbytné k překonání obranných zařízení – anebo o druhy, jimž obojí prostě zcela chybělo.

Konečně to někdo dokázal. A tento druh nejenže dosáhl všech vytyčených cílů, on se rovnou dostavil s připravenou prezentací, jež měla za úkol Jim předvést, s jak pokročilým druhem ve skutečnosti mají tu čest, jakých úspěchů a objevů dosáhl a co všechno se při tom naučil.

Prezentace byla poměrně dlouhá a byla přímo neuvěřitelně důkladná, plná rekonstrukcí s využitím všemožných technologií, které Oni za dlouhá tisíciletí ovládli.

Nudilo Je to až k slzám. A tak nechali tento vesmír zemřít v naději, že ten *příští* by mohl být zajímavější.

A ukázalo se, že opravdu byl. O celé eóny později Je objevili obyvatelé tohoto vesmíru a probili se všemi překážkami, stejně jako se předtím probili milióny světů, které Jim nyní chtěli ukázat – jejich říše se táhla napříč šesti galaxiemi. Měli schopnost cestovat během okamžiku z jednoho světa na druhý bez nutnosti použití jakéhokoli dopravního prostředku. A nyní tuto schopnost využili, aby Jim ukázali všechny světy v dosahu své působnosti.

Nebylo to tak smrtelně nudné – ale pořád to bylo dosti nudné, a tak se Oni rozhodli, že nechají zemřít i tento vesmír.

Představitelé následujícího vesmíru dosáhli osvícení tím, že se vyvinuli v bytosti složené z čiré energie, a trávili veškeré své dny úvahami o velkých tajemstvích vesmíru. Tohle bylo ještě o stupeň horší než nudné – možnost vymazat tento vesmír z existence Je naplnila obrovskou a škodolibou radostí.

Další parta na Ně narazila vyloženě náhodou. A její členové byli přesvědčení, že se stali obětí nějakého podvodu. Oni by je málem nechali i přežít, když kvůli ničemu jinému, tak kvůli tomu, že tihle byli vyloženě zábavní, ale na konci dní byli i oni shledáni jaksí ubohými.

Už Jim připadalo, že to nikdy nikomu nedojde.

Ale možná že příští vesmír...

DRUHÝ PROLOG

Někde jinde...

Samozřejmě že si tím vůbec nebyl jistý. To, že on sám i ostatní dělali takový povyk se svou všemohoucností, vůbec neznamenal, že by třeba byli i vševědoucí. Pro mnoho z nich představoval tento rozpor poměrně ošemetnou situaci, ale on sám se jím nikdy přehnaně netrápil. Byl až příliš zaměstnaný vlastní zábavou – rozhodně víc, než zbytek z nich kdy byl.

A právě na jednom ze svých výletů za zábavou se mu podařilo najít něco, o čem ani sám nevěděl, že hledá.

Ten druh patřil k jedné z mnoha skupin smrtelníků, kteří zamořovali vesmír, a popravdě zdaleka nebyl nejzajímavějším. Byli zaklíněni v rameni jedné z trochu homogennějších galaxií, proháněli se po ní v hrubých vehiklech a spoléhali na to, že to, co jim zatím evoluce odepřela, zvládnou alespoň jejich nástroje. Lidé takto netrpěliví mívali sklony hořet jasně a zemřít mladí, ale tahle šarže zatím zvládala jen tu první věc.

Říkali si lidé.

Nebyl ani první z vyšších entit, která s nimi měla co do

činění. S lidmi si zahrávali Organiané, Excalbiané, ba i Metroni, většinou jen kvůli nějakým testům nebo prohlášením. (Na toto byli zvlášť experti Organiané, zdálo se, že jim nic nečiní větší potěšení než možnost učinit nějaké prohlášení.) Ale nikdo z nich do vývoje lidí nijak přehnaně nezasáhl.

A proč by měli? Vždyť to byla jen další tlupa obyčejných smrtelníků ve vesmíru, který jich obsahoval i tak až příliš mnoho.

Ale byla tu ještě jedna věc, věc, kvůli které všichni jeho lidé měli jistou starost, věc, která mohla změnit tvářnost vesmíru.

Hledali ty pravé.

A on měl z těchhle lidí po svém testu vyloženě dobrý pocit. Test sám nepředstavoval nic jiného než zábavné rozptýlení, ale v jeho průběhu si uvědomil, že v těch lidech něco je, a v jejich vůdci obzvlášť. Kapitán se nezdál být nijak výrazný – byl malý i podle lidských měřítek, s tváří podivně stavěnou a s tendencí pronášet prohlášení, která směle mohla konkurovat organijským – ale přesto v Jean-Lucu Picardovi zahlédl známku jisté kvality. Jiskřička této kvality byla i v ostatních, ale v Picardovi vyloženě svítila jako maják.

Picard by klidně mohl být ten pravý, pomyslel si.

Když se pak vrátil domů, potom co si s nimi pohrál na Denebu IV, začal pro svůj případ lobbovat u zbytku Kontinua.

K jeho smůle ovšem nebyl k dispozici žádný z nejlepších obhájců. Především pak mu chyběl filozof lapený v kometě už po několik posledních okamžiků. Rada od něj by mohla být užitečná. A pak tu byli Q a Q. Ti dva se s lidmi už setkali a byli z nich do té míry nadšení, že se rozhodli žít s nimi na té jejich nudné planetce, dokonce až natolik, že se přímo v tom tvaru a formě začali

rozmnožovat (jen samotná ta představa s ním dokázala otrást do samotného jádra jeho bytosti). Ti dva porušili pravidla a využívali svých sil i v lidské podobě. Leč těm, kdo sedí na dvou světech, je předem souzen neúspěch v obou z nich.

Nejsmutnější bylo, že se jeho krajané z celé situace nijak nepoučili. Když všem ostatním Q vysvětlil situaci stran lidí a jejich potenciálu, Q se na něj podíval a řekl: „Jestli opravdu věříš, že jsou to ti praví, pak je další postup zcela jasný – dej jednomu z nich naši moc a vysvětle jim to.“

„To nebude fungovat,“ povzdechl si. „Ten pravý *nesmí* být vyšší bytostí. Dobře *víte*, že Oni by na toto nepřistoupili.“

„Ale my nevíme, zdali zrovna tito lidé jsou ti praví,“ pozvedl jedno obočí Q. „Takže udělej z Picarda Q, a *dozvíme* se to.“

„Ne, to by bylo moc riskantní,“ zavrtěl hlavou – a pak se zasmál. „Udělám Q z Rikera, z jeho zástupce. To bude mnohem zábavnější.“

Na ta slova obrátila jedna z dalších Q oči v sloup. „Tady nejde o tvou zábavu, Q.“

„Q zrovna řekl, že ani nevíme, jestli jsme na správné stopě, tak jsem říkal, že když už testovat, tak proč se při tom i nepobavit?“

Z prvního Q se vydral unavený povzdech. „Tak dobrá, dělej si, co chceš. Ale neztrácej ze zřetele to, co jsme ti řekli. Tahle věc je až příliš důležitá, než abys ji mohl jen tak zpackat.“

Odpověď raději spolkl – faktem prostě bylo, že mu nikdo nevěřil. Nikdo mu nikdy nevěřil a ani ho nikdo nebral vážně. Ne, že by jim k tomuto postoji nedal v minulosti spoustu důvodů – popravdě, pokud by ostatní chtěli, tak by mu mohli téměř donekonečna otloukat o hlavu činy

jeho mladické nerozvážnosti – zejména pak tu vyloženě trapnou záležitost s říší Tkon – ale všichni také věděli, jak důležité je pátrání po těch pravých.

Takže se vypravil zpátky na loď *Enterprise*, NCC-1701-D, aby věnoval Williamu Rikerovi moc Q – a aby mohl pozorovat, co se bude dít pak.

1

U.S.S. Enterprise NCC-1701-E
na cestě na Gorsach IX
Dva dny před koncem vesmíru

Beverly Crusherová namazala na croissant trochu ikorinkového džemu a pak se pozorně zadívala na svůj protějšek u snídaně. „Na co myslíš, Jean-Lucu?“

Hřejivě se na ni usmál. To byla vzácnost sama o sobě. Beverly znala Jean-Luca mnohem déle, než by sama byla ochotná nahlas přiznat – a přesto se počet případů, kdy viděla, že se Jean-Luc takto usmíval, dal spočítat na prstech jedné ruky. A počet případů, kdy úsměv viděla v přítomnosti někoho jiného, než byli oni dva, se téměř rovnal nule.

Než odpověděl, tak se napil trochu Earl Greye ze svého keramického šálku. „Jen uvažuji o naší současné misi. Plnit poslání, které je v souladu s naším oficiálním programovým cílem, je docela úleva.“

Beverly polkla sousto z croissantu. „Za jak dlouho dorazíme do systému Gorsach?“ zeptala se, zatímco se poněkud rozpačitě snažila smést drobčky z klína.

„Měli bychom tam být zítra ráno. Dnes odpoledne v 17:30 se bude konat porada starších důstojníků.“

Přikývla. „Většinu dne strávím lékařskými prohlídkami nováčků.“

Odložil šálek na konferenční stůl vedle postele, natáhl se a vzal Beverlyinu tvář do své pravé dlaně. „Musím říct, Beverly, že tento způsob konzumace snídaně zdá se být mimořádně šťastným.“

Beverly se naklonila, z tácu, který se nacházel na posteli mezi nimi, vylovila další croissant a vrazila mu ho do úst. „Říkáš to jen kvůli tomu, že pak nemusíš uklízet postel.“

Kontroval s plnou pusou – další velmi vzácný úkaz, který na vlastní oči mohla spatřit jen Beverly: „Můj názor by se nezměnil, ani kdybych to měl uklízet všechno sám, do posledního drobečku.“

„Ty můj romantiku.“ Uchopila jeho ruku a sejmula ji ze své tváře, aby mohla políbit jeho dlaň. „Proč jsme tohle neudělali už před lety?“ zašeptala.

„Protože jsme hlupáci. Oba. Protože...“ Jean-Luc zaváhal. „Bývaly doby, kdy jsem pořád viděl ženu svého nejlepšího přítele, kdykoli jsem se na tebe jen podíval.“

Kdysi dávno by podobná věc Beverly rozzuřila – nebo alespoň rozčilila. Ale Jack Crusher byl po smrti už příliš dlouho, a mezitím Beverly viděla tolik lidí umírat a tolik lidí, kteří dokázali v životě „obrátit list“ – jejím synem, ze kterého se stala bytost na vyšší úrovni bytí, počínaje a konče Datem, který zahynul koncem minulého roku – že i jí samotné idea lpění na památce jejího muže připadala hloupá. „Já vím, Jean-Lucu,“ odpověděla laskavě. „V mém srdci je dost místa pro vás oba.“

Poté přitáhla jeho hlavu k sobě a začali se líbat.

Jejich počínání přerušil až řinkot na podlahu dopadajícího nádobí, který je na okamžik vyděsil. Beverly nakoukla

přes okraj postele, jen aby zahlédla ták s croissanty a džemem vyklopený na koberec.

Krátce se podívala na Jean-Luca. „Jejda!“ zašklebila se.

„No to teda. Najednou jsem docela rád, že tuhle kajutu přece jenom *nemusím* uklízet sám. A díky všem bohům za automatický úklidový systém.“

Beverly se zachichotala a zamrkala. „Počítači, čas?“

„Je právě nula-sedm hodin čtyřicet-pět minut.“

Beverly zhluboka vydechla a podívala se na Jean-Luca. „Za patnáct minut mám sraz s Mirandou – a ty bys měl být na můstku.“

Jean-Lucův úsměv se změnil v uličnický, což byla ještě větší vzácnost. „Jsem si jistý, že nadporučík Kadohata bude schopná zahájit ranní rozcvičku i bez tebe – a stejně tak jsem si jistý, že Worf dokáže můstek ohlídat o pár minut déle.“

Zahrozila mu prstem. „Ale, ale, Jean-Lucu, to by byl pěkně špatný příklad pro posádku. Myslí na všechny nováčky na palubě a pověst, kterou máte ty a tvá loď. Opravdu chceš, aby si mysleli, že slavný Jean-Luc Picard je pecivál?“

Teď byla s hlubokým výdechem řada na Jean-Lucovi. Pak promluvil s předstíranou vážností. „Asi máš pravdu. Těžké, přetěžké, takové je břímě velení.“

„Ale nosíš ho dobře.“ Políbila ho ještě jednou – a potom se začala vymotávat z všelijak propletených pokrývek a prostěradel, aby se mohla vydrápat z postele.

I Jean-Luc vstal – a to aniž by musel podstoupit souboj s ložním prádlem, k Beverlyině velké rozmrzelosti – a prohlásil: „Mám radost, že nadporučík Kadohata zapadla tak dobře.“

„To ano,“ potvrdila Beverly, které se konečně podařilo vyprostit z povlečení. „A tyhle ranní rozcvičky jsou pro ni velmi důležité. Potřebuje se po těhotenství dostat zase do

formy.“ Usmála se. „Mám ji na seznamu prohlídek. Chci se ujistit, že nenastaly žádné poporodní komplikace.“

„Moudré opatření,“ poznamenal Jean-Luc, zatímco se oblékal. „Její zkušenosti budou v soustavě Gorsach neocenitelné. Jsem si jistý, že z ní časem bude skvělý druhý důstojník.“

Beverly přikývla, zatímco si oblékala cvičební trikot. Nadporučíkka Mirandu Kadohatu si jako nástupkyni v úloze druhého důstojníka vybral osobně ještě Dat. Původní předpoklad byl ten, že Miranda převezme Datovu funkci, zatímco samotný Dat se posune na pozici důstojníka prvního, kterou se chystal vyklidit Riker, novopečený kapitán *Titanu*. Datova tragická smrt palubě *Scimitaru* na Mirandině pozici nezměnila nic, o to se postaral její jiný stav. Chtěla pracovat, pokud možno do poslední chvíle, ale její dvojčata měla na celou záležitost odlišný názor. A tak musela nastoupit mateřskou dovolenou a vrátit se na Cestus III, aby mohla porodit dvojčata doma, u manžela a pětileté dcery.

O dvojčata – Colina a Sylvanu – se nyní řádně staral Mirandin manžel, Vincenzo Farrenga (podle kterého dvojčata neustále zlobila svou pětiletou sestru Aoki) a nadporučice se konečně mohla hlásit na *Enterprise*.

Miranda tak patřila k jednomu z mála nedávných přírůstků, za které nebyla zodpovědná tragédie. I když za některé nové tváře na *Enterprise* byl zodpovědný i fakt, že Riker si na *Titan* odvedl část personálu, většina nováčků zastupovala ty, kteří padli v akci – nejčerstvěji v brutální srážce se silou, o které Beverly začala uvažovat, že jde o nové a barbarské Borgy. Než se nakonec podařilo Borgy zastavit, loď přišla celkem o sedm členů posádky, včetně pilota a velitele bezpečnosti.

Takže průzkumná mise byla přesně to, co podle Beverlyina názoru posádka potřebovala. Vždycky měla na

paměti povzdech, který pronesl Jean-Luc během výpravy na Evoru za války s Dominionem: „Vzpomínáte na časy, kdy jsme byli průzkumníci?“

Přelétla očima na kapitána, nyní už kompletně oblečeného v uniformě. Jeho hřejivý úsměv byl ten tam. Skoro jako by uniforma obsahovala rovnou i silové pole vyrobené z důstojnosti. A taky najednou vypadal, jako by povyrosteł aspoň o půl metru, a celkově působil mnohem méně uvolněně než před několika okamžiky v posteli.

Beverly si vyhrnula přes kotníky silné ponožky, popošla k Jean-Lucovi a položila ruce na jeho ramena. „Miluji tě, Jean-Lucu.“

A jeho silové pole muselo na okamžik selhat, protože zašeptal v odpověď: „Miluji tě, Beverly.“

Když o pár chvil později opouštěli společnou kajutu, byla jejich silová pole opět plně funkční. Ve své kajutě byli Jean-Luc a Beverly, ale tady venku to byli velící důstojník a šéflékařka.

A tak to také má být, pomyslela si. Jeho nejlepší stránku mám jen sama pro sebe, tu stránku, kterou nikdo jiný nevidí. A stěží bych mohla být šťastnější.

Vstoupili do turbovýtahu. „Mústek“ zaznělo od něj a „paluba pět“ od ní. Výtah přirozeně zastavil nejprve na palubě pět, kde se rychlým pokývnutím rozloučila.

Zatímco se doktorka ležérně courala chodbou, ťukla do komunikátoru připevněného na šerpě z purpurového hedvábí – dárku od Jean-Luca – kterou měla uvázanou kolem pasu. „Crusherová volá ošetřovnu.“

Odpověděl jí rozjařený hlas denobulanského zástupce šéflékaře. „Ošetřovna, zde je doktor Tropp.“ Tropp zůstal na palubě dokonce i po Beverlyině dočasném odchodu na Lékařské oddělení Hvězdné flotily. Tropp tehdy neměl všechny potřebné znalosti, aby se mohl v její nepřítomnosti stát sám šéflékařem, ale zůstal na místě, aby

maximálně pomáhal komukoli, kdo by mohl Beverly nahradit. Oceňovala, že alespoň někdo ze známých tváří zůstal, protože většina lékařského personálu byla převedená jinam – například vrchní sestra Alyssa Ogawa skončila na *Titanu*.

„Dělo se něco, o čem bych měla vědět?“ zeptala se Beverly.

„Jen obvyklé záležitosti, odřeniny a modřiny. Praporčík La Monica si včera v noci zlomila ruku.“

Beverly dlouze vydechla. „To už zase zkoušela ten parastutistický program?“

„Vlastně ne. Vaše varování se minule ukázalo jako docela odstrašující, takže se tentokrát rozhodla, že stráví volný čas v Hoobishanských lázních.“

„Skoro se bojím zeptat.“

„Uklouzla tam na mokré dlaždičce. Právě teď sedí na biolůžku a přísahá, že co živa bude, tak už se k simulátoru nikdy ani nepřiblíží.“

Beverly se neubránila smíchu. „To je asi to nejlepší, co může udělat. Něco dalšího?“

„Nic zásadního. Předváděl jsem sestře Mimouniové některé naše postupy léčby zranění.“

„To je dobře.“ Mimouniová byla čerstvý přírůstek bez předchozí praxe. Tropp možná neměl úplně všechny znalosti, které byly zapotřebí pro funkci šéflékaře, ale to více než vynahrazovala jeho schopnost vyučovat – takže pokud byl na palubě někdo, kdo dokázal Mimouniovou zasvětit do tajů fungování lodní ošetřovny, byl to právě on. „Budu teď zhruba hodinu v tělocvičně, kdyby mne bylo zapotřebí.“

„Beru na vědomí. Tropp končí.“

Beverly odbočila za roh a ocitla se před širokými vraty do tělocvičny šestiúhelníkového tvaru, tvaru, který byl používán i pro simulátory a nákladní prostory. Vrata se

otevřela a vypustila zvuk vydávaný zhruba dvěma tucty jednohlasně křičících lidí.

Výkřiky se ozývaly v rytmu a střídaly se s jedním počítajícím hlasem. Při pravé stěně tělocvičny zahlédla přes dvacet postav ve třech řadách, všechny v bílých kimonech, jak se kamsi doprostřed těla snaží zasáhnout imaginárního protivníka. Výkřiky se vždy ozývaly při třetím úderu.

Čelem k nim a k Beverly zády stála širokoplecí postava, korunovaná předčasně plešatící hlavou. Poručík Zelik Leybenzon, nový šéf bezpečnosti na *Enterprise*. Byl to on, kdo vedl odpočítávání.

Když pohlédla doleva, zjistila, že prostor, který zarezovala Miranda, je prázdný, což znamenalo, že Beverly dorazila jako první. Rozhodla se, že si dá ještě chvíli pauzu a bude pozorovat nového šéfa bezpečnosti v akci.

Většina Leybenzonových žáků měla přes kimona uvázaný bílý pásek – až na několik výjimek. Stolovitzká a Kapsis měli shodně pásek hnědý a de Lange zelený. Leybenzonův pásek měl černou barvu, což i pro člověka problematiky barev pásků zcela neznalého, jako byla Beverly, znamenalo jediné – že je mistr.

To málo znalostí, kterými Beverly stran bojových umění vládla, se omezovalo víceméně pouze na typy zranění, která si lidé měli tendenci při výcviku přivodit. Worfův nedávný návrat na loď znamenal obnovení lekcí stylu *Mok'bara*, čehož průvodními jevy bylo prudké zvýšení počtu natažených a natržených svalů, pohmožděnin a vykloubených končetin – a vypadalo to, že Leybenzon nehodlá zůstat v zásobování ošetřovny za svým předchůdcem pozadu.

Leybenzon přestal počítat, když napočítal do třiceti. Všichni jeho žáci zůstali stát jako sochy, s levou rukou napřaženou k závěrečnému úderu.

„Pauza,“ zavelel Leybenzon. Všichni žáci naráz zkržžili

ruce před tvářemi, zatímco si přitáhli pravé nohy k levým. Po zhruba půlsekundě spustili ruce pod úroveň svých pasů a nakonec se ustálili v postoji, který velmi připomínal klasický vojenský „pohov“.

„Stoj s náklonem dopředu, kryt směrem dolů,“ zavelel Leybenzon. „Do toho!“

Na povel všichni žáci ustoupili pravou nohou, zatímco levé ruce využili ke krytí a přitáhli pravačky k tělům na úroveň kyčle. Beverly si domyslela, že jde zřejmě o postoj, který jim Leybenzon nařídil: levá noha pokrčená, koleno přímo nad chodidlem, zatímco pravá noha je napnutá a skloněná. Ten postoj nepřípadal Beverly jako příliš pohodlný, ale zároveň bylo jasné, že zvyšuje sílu nožních svalů.

Leybenzon vykročil. Jeho vysoké čelo lemované nakrátko střiženými hnědými vlasy, jež ustoupily až k temeni hlavy, se potem jen lesklo. Nad hustým knírem se nacházel baňatý nos, od jehož kořene mžouraly na příslušníky bezpečnosti oříškové oči. „Jen do toho,“ zavelel. „Spodní kryt následovaný dvojitým vnitřním blokem se spodním krytem. Raz!“

Všichni vypnuli přední nohu a udělali krok kupředu. Pořád zaujímali postoj s náklonem vpřed, ale tentokrát měli dopředu vysunutou pravou nohu. Každý z nich provedl sérii krytů, o které se Beverly domnívala, že jde o těch pět úkonů, jež po nich chtěl Leybenzon. Ovšem zatímco počáteční kryt ještě zvládli jakž takž jednotně, ve zbytku série se družstvo poněkud rozpadlo. Nebylo překvapením, že Stolovitzká, Kapsis a de Lange jsou výrazně napřed, zatímco Campagna, Balidemajová a Čao alespoň dokázaly jakž takž držet krok. Zbytek se snažil alespoň „neztratit stopu“, což se zejména těm v zadních řadách výrazně nedařilo.

„Dva!“

A znovu. Dva členové v zadní řadě odpadli, celou sérii

vzdali a jen tak stáli s rukama v poloze připravené pro další sérii.

„Rychleji! Tři!“

Útvar už značně pokročil, nyní byl téměř v polovině tělocvičny, jen pár metrů od Beverly. Radši o kousek ustoupila, čistě pro jistotu.

„Čtyři!“ A asi po sekundě, dříve než většina z nich stačila sekvenci vůbec dokončit: „Pět! Konec!“

„Ubohé,“ zavrtěl Leybenzon hlavou. „Kdybich vás měl s sebou na Chin’toce, tak bychom o tu planetu přišli – *znovu*. No tak jo. Čelem vzad!“

Skupina opět zaujala postavení s krytem směrem dolů a odcvičila celou sérii zády k Beverly.

A tentokrát odpočítával Leybenzon mnohem rychleji. Celá někdejší zadní – a nyní přední – řada s tím měla potíže.

„Čelem vzad a pauza,“ oznámil Leybenzon a hlavou kroutil snad ještě víc.

Všichni opět zaujali postoj *pohov*, obrácení směrem k němu.

„Jak vidím, příštích několik měsíců bude stát za to. Tyhle cviky jsou natolik jednoduché, že by je mělo zvládnout i dítě. Při představě, že bychom museli někde bojovat, se mi dělá vyloženě nevolno. Což mi připomíná – k zemi!“

Celý útvar se poskládal na podlahu, připravený na další povel.

„Třicet kliků! Začněte!“ zavelel Leybenzon.

Beverly se rozhodla využít tento okamžik, aby se veliteli bezpečnosti připomněla. „Dovolíte, poručíku?“

„Teď ne,“ odušil, aniž by se na Beverly třeba jen podíval, a vydal se k zadní řadě. Když tam došel, začal tlačit na ramena jednoho svého člověka, který předtím s cvičením obzvlášť bojoval. Beverly si byla celkem jistá, že dotyčný se jmenuje Vogel.

„Mám za to, že jsme si nebyli správně představeni, *poručíku*,“ mrazivě reagovala Beverly. „Jsem *komandér* Beverly Crusherová, šéflékařka této lodi.“

Leybenzon na okamžik zvedl hlavu a sekundu se na ni zadíval. Pak nechal Vogela být a postavil se téměř do pozoru. „Omlouvám se, doktorko. Co pro vás mohu udělat?“

„Dlouho vás nezdržím. V den, kdy jste se nalodil, jste se měl hlásit na ošetřovně kvůli rutinní prohlídce. Už třikrát jsme ji přeložili. Pokud se nedostavíte ani na příští termín, budu vás nucena postavit mimo službu.“ Vydechla. „Je to jen rutinní záležitost, *poručíku*, nemáte se čeho bát.“

„Já se nebojím, doktorko. Já tu jen mám moc práce.“ Ušklíbl se a ukázal na své žáky, z nichž někteří mezitím už dokončili třicet kliků a teď jen tak čekali, stále opření o ruce. „A jak můžete sama vidět, mám jí přímo nad hlavu.“

Beverly popošla k němu, byla už tak blízko, že cítila jeho pot. Byl zhruba o půl hlavy vyšší, takže se mu mohla dívat do očí jen s mírným záklonem. „Předpisy Hvězdné flotily hovoří jasně. Prohlídky jsou povinné. A pokud ji neabsolvujete, nejste schopni služby.“

Vzápětí Leybenzon téměř skočil na záda Vogelovi, který zrovna prováděl další klik. Stoupl si v polodřepu obkročmo na něj tak, že měl kolena na Vogelových ramenou a lýtka si položil z každé strany na záda nešťastného praporčíka. „Nikoli, tenhle mladý muž není schopný služby. Ale to hodlám změnit. A slibuji, doktorko, že se budu předpisy Hvězdné flotily řídit.“

Dveře se otevřely. Beverly se ohlédla a zahlédla Mirandu, jak s poněkud rozpačitým výrazem vstupuje do dveří.

Obrátila pohled k Leybenzonovi. „Dobrá tedy. Užijte si zbytek dnešní hodiny, *poručíku*.“

„Ano, pane.“ A dolů k Vogelovi, který se zoufale snažil o další klik, zavrčel: „Jedu, jedu, praporčíku!“

Beverly si jen povzdechla a vydala se za Mirandou do druhé poloviny tělocvičny. Fakt, že si Zelik Leybenzon s formalitami hlavu zrovna neláme, ji ovšem neměl nijak překvapit. Leybenzon se za války s Dominionem dokázal vypracovat na důstojníka – na počátku války byl pouhý přidělenec bezpečnostního oddílu na *U.S.S. Andromeda*. Když se mu podařilo opravit fázerovou banku, kterou předtím šéfinženýr i velitel bezpečnosti shodně prohlásili za „naprosto nefunkční“, dostalo se mu polního povýšení.

Od té doby uplynulo už šest a půl roku a za tu dobu se dokázal vypracovat do hodnosti poručíka, a to aniž by strávil na Akademii jediný den. Z *Andromedy* byl převeleňný na Chin'toku a po válce byl přidělen na *U.S.S. Roosevelt* a Základnu 23.

A když pak při incidentu s Borgy padl v boji Lio Battaglia, přijal kapitán Picard Worfovo doporučení a jmenoval Leybenzona novým šéfem bezpečnosti. Beverly se nejprve domnívala, že se Worf s Leybenzonem znají od dětství, protože oba vyrůstali na zemědělské planetě Gaultu, ale Worfovi rodiče se přestěhovali na Zemi ještě v době, kdy byl Leybenzon malé děcko. Ukázalo se, že Klingon se s poručíkem potkal za války, když byl Worf přidělen na DS9, a Leybenzon tehdy udělal na Worfa dobrý dojem.

„Jdu pozdě, omlouvám se,“ pípla Miranda s lehkým britským přízvukem, který jí zůstával vzdor faktu, že se narodila a vyrůstala na Cestu III. „Trochu jsem se zapovídala s Vincenzem a ztratila pojem o čase.“

Beverly se usmála. „To dokážu zcela bez problémů pochopit. Jak se daří dvojčatům?“

„Colin v jednom kuse zvrací, ale pediatr se tím odmítá zabývat, pokud to nebude trvat alespoň čtyřiaadvacet hodin. A Sylvana má pro změnu tendenci se vzbudit a rozbrečet, když se to hodí nejméně.“

„Což z ní dělá naprosto normální dítě,“ odvětila Beverly,

kteřá si vzpomněla na bezesné noci v časech, kdy byl Wesley malý. „Popravdě mi přijde, že se jim daří celkem dobře. A mimochodem, to je názor odborníka.“

„Díky za uklidnění,“ usmála se Miranda.

Beverly se posadila na podlahu a roztáhla nohy. Miranda se posadila proti ní, učinila totéž a patami tlačila na Beverlyiny kotníky ve snaze úhel ještě zvětšit. Po pár minutách se obě vystřídaly.

Mirandiny černé vlasy byly uvázané do culíku, ofina jí rámovala tvář, která ukazovala na její smíšený původ – nad evropsky ostře řezanými lícními kostmi se nacházely asijské oči. Ony lícní kosti ovšem nebyly tak výrazné jako na oficiálním portrétu ve služebním záznamu. Kvůli nedávnému těhotenství byla stále ještě lehce při těle.

Beverly po odchodu Deanny Troi doufala, že se jí podaří najít partnerku pro svá ranní cvičení, a jak se ukázalo, Mirandina touha dostat se znovu do formy s tím byla v souladu. „Aoki mi nedala tolik zabrat,“ tvrdila. „Když se narodila, tak jsem se na původní váhu dokázala vrátit skoro hned. Zato dvojčata mi toho naložila docela dost.“

Zatímco Beverlyin trikot byl zeleno-stříbrný, Mirandin byl celý černý, s jasně červenou šerpou kolem pasu. Na jednom konci šerpy byl vyobrazený stylizovaný racek s podivně tvarovaným kusem dřeva v zobáku – s baseballovou pálkou, jak Miranda vysvětlila. Šlo o symbol „Racků z Port Shangri-La“, jednoho z týmů baseballové ligy na Cestu, ve kterém její sestra Olwyn začínala coby spojka.

Zatímco se Beverly sklonila k levé noze a uchopila se za chodidlo, Miranda se zachytila za doktorčinu šerpu, aby se Beverly mohla lépe zapřít a natáhnout. „A jak to zvládá Aoki?“ zeptala se Beverly, zatímco se snažila protáhnout svaly v tríslech, jak to jen šlo – a pak ještě o trochu více.

„Vincenzo tvrdí, že celou tu záležitost bere jako báječnou hru, a myslí si, že když se bude dobře starat o dvojčata,

vyhraje nějakou cenu.“ Mirandin úsměv byl trochu kyselý. Beverly se mezitím narovнала a opakovala celou proceduru s pravou nohou. „Samozřejmě že dřív nebo později to přestane fungovat, ale Vincenzo si to hodlá užít, dokud to půjde.“

„Moudrý muž, ten tvůj manžel.“

„Hmm. Popravdě, napůl bych si přála, abych tam s nimi mohla být a pomáhat mu – a ta naše dvojčátka jsou tak rozkošná – jenže zase, dost dobře si nemůžu nechat proklouznout podobnou příležitost mezi prsty, že ano.“

Beverly jen přikývla a naklonila se dopředu, zatímco Miranda se zaklonila a stále ji tahala za šerpu. Beverly dosud jejího muže nepotkala, ale zdálo se, že Mirandě je s ním dobře. Vybavila si, že kdysi, ještě na *Enterprise-D*, měla Miranda smůlu na několik špatných vztahů za sebou, takže když se nakonec doma dala dohromady s profesorem lingvistiky z Univerzity Bacco, byla ráda i za ni.

Miranda pokračovala. „Pozice druhého důstojníka na *Enterprise*, to je životní příležitost, která se naskytne jen jednou za život.“

„To asi ano,“ spíše zasípala Beverly a snažila se co nejvíc protáhnout.

Beverly se konečně narovнала a Miranda pustila její šerpu. Přehodily si nohy, takže nyní Beverlyiny paty tlačily proti Mirandiným kotníkům. „Mělas svým způsobem štěstí,“ vyrazila Miranda ze sebe mezi dvěma výdechy, zatímco se snažila zachytit pravé chodidlo, „když jsi vychovávala Wese, bylo možné brát rodinné příslušníky na palubu.“

„Do jisté míry to pořád ještě možné je,“ odpověděla Beverly. I když *Enterprise-E* nebyla schopná poskytnout prostor pro rodiny zdaleka tolika členů posádky jako někdejší *Enterprise-D*, kompletní zákaz přítomnosti rodinných příslušníků na palubě neplatil. Tato situace

jen odrážela změny v politice Hvězdné flotily v důsledku konfliktů s Borgy a Dominionem. Jakkoli představovala přítomnost rodinných příslušníků na palubě rozhodně výhody, kdy místo nucené separace mohly rodiny být pohromadě, faktem rovněž zůstávalo, že přítomnost civilistů a dětí na palubách lodí, které čelily každodennímu riziku konfrontace s nepřítelem, měla i své jasné nevýhody a rizika.

I tak existovaly četné výjimky. Někdejší Beverlyina vrchní sestra vychovávala syna Noaha na *Enterprise-E*, protože její manžel zahynul za války s Dominionem. Ostatně, osmiletý Noah byl právě v tuto chvíli i se svou matkou Alyssou na palubě *Titanu*.

Miranda se narovнала. „To ano, ale dost dobře nemůžu chtít, aby se Vincenzo přestěhoval sem, že. Co by tady asi tak *dělal*? Na palubě už lingvistu máme, a navíc Vincenzo se specializoval na starobylé jazyky, a ne na současné.“ Naklonila se doleva. „Kromě toho, představa mých dětí na lodi se mi moc nelíbí. Nedokážu si představit, že by Aoki nebo dvojčata musely prožít to, čím si prošel chudák Jeremy Aster.“

Při této vzpomínce se Beverly mimoděk otřásla. Mirandino původní stanoviště byla obsluha senzorů, kde spadala pod Data, a bylo to právě za jedné mise starého „děčka“, kdy Marla Asterová zahynula při nehodě během výsadku a kdy po ní na palubě zůstal osiřelý syn.

„Stejně by si tím prošly, pokud...“ Beverly zaváhala – a pak se rozhodla být upřímná. „Pokud bys padla zde a ony všechny by byly doma na Cestu. Protože to samé se stalo Wesleymu, když zemřel Jack.“ Beverly mimoděk potěšilo, že je schopná o Jackově smrti hovořit tak klidně – snad už se stará rána, otevřená až příliš dlouho, začala zavírat.

„Pravda, ale byly by na Cestu, a ne tady. Kromě toho

jsem četla všechna hlášení o tom neskutečném blázinci s Borgy.“ Miranda se narovnala a předklonila, zatímco Beverly tahala za její „rackovou“ šerpu. „Prostě ne. Chtěla bych, aby moje rodina byla v bezpečí. Kromě toho Vincenzo loni dostal na univerzitě definitivu a já si teď tak nějak nedovedu představit, co by ho mohlo přimět, aby odešel z univerzity,“ zakřenila se, jak se nakláněla kupředu.

Beverly úsměv opětovala, měla ostatně za svůj život zkušeností s akademiky dost a dost.

„Jedno ti musím nechat, Bev,“ řekla Miranda, zatímco se obě stavěly na nohy, „líbí se mi, jak dneska vyložené záříš. A řeknu ti, že už bylo zatraceně na čase.“

„Prosím?“ snažila se Beverly o chladný podtón hlasu, ale sama věděla, že zůstane jen u velmi nedostatečné snahy.

„No přece ty a kapitán. Čistě mezi námi, podle mě jste měli do toho praštit už dávno. Už na Děčku jsme na to v sensorovně uzavírali sázky. Popravdě, po Kespryttu bych to asi vyhrála.“

Obě ženy se předklonily, aby se dotkly svých prstů na nohou. Beverly se podařilo položit dlaně na podlahu, zatímco Miranda byla ráda, že konečky prstů dosáhla na hřbety chodidel. „Tak ti pěkně děkuju za informaci o mém světelném výkonu,“ poznamenala Beverly kousavě. „Sice jsem si žádného vyzařování nebyla vědoma, ale budu tě brát za slovo.“

„To bys měla.“

„Úplně upřímně,“ vydechla dlouze Beverly a narovnala se, „jsem šťastná. A co je ještě lepší, jsem šťastná, protože jsem... jsme,“ povzdechla si a spustila ruce podél těla. „Už párkrát jsme k tomu neměli daleko, ale vždycky do toho něco přišlo – Federace byla zatažená do války – a i předtím, všechno to napětí a podezírání. Hvězdná flotila potřebovala lékaře v bojové linii a já věděla, kde je moje místo.“

Raději jsme se vzájemně od sebe odstrkovali, než bychom byli ochotní riskovat, že jeden o druhého přijdeme.“

„Co se změnilo?“ zeptala se Miranda opatrně. Ani jedna z nich už nepředstírala cvičení. Občasné výkřiky bezpečnostního personálu se nesly tělocvičnou z jejího opačného konce.

„Velitel Lékařského oddělení Flotily šel do důchodu a chtěl, abych to po něm převzala. Bylo po válce a my jsme postupně jeden druhého odstrkali tak daleko, že si ani jeden z nás nemyslel, že by nás mohlo ještě někdy něco přitáhnout k sobě. Dat zahynul, Will a Deanna odešli na vlastní loď – připadalo mi, že bych měla odejít také. Myslela jsem si, že na Zemi bych mohla dokázat víc.“

„A pak?“

Na malý okamžik zaslechla Beverly v Mirandině hlasu Deannu. Usmála se. „Výprava na Kevratas, kde jsem málem zemřela a kde nám oběma s Jean-Lucem došlo, jak hloupě se chováme.“ Rozesmála se. „Řekla bys, že když do toho konečně praštili i Will s Deannou, aspoň jednoho z nás to třeba mohlo trknout, ale ono pořád ne.“

„Jestli jsem se ze své srážky s Vincenzem něco naučila,“ pokrčila rameny Miranda, „tak to bylo to, že tyhle věci prostě nastanou, když je jejich čas – ale ani o vteřinu dřív.“

„Kde jste se vlastně potkali?“

„Na stadionu,“ odpověděla, zatímco si přidržovala šerpu. „Vincenzův otec je hlavní manažer Sehlatů, takže jsme se sešli ve VIP sekci na utkání mezi PSL a Palombem.“ Když zaznamenala Beverlyin nechápavý výraz, dodala: „Promiň, PSL je zkratka pro Port Shangri-La a je to domovské město Racků, zatímco Palombo je město, odkud pocházejí Sehlati, takže...“

„Už jsem se chytila,“ zvedla rychle ruku Beverly. „Takže láska na první pohled?“

„Rozhodně románek na první pohled,“ prohlásila po

chvíli uvažování Miranda. „On vlastně tak trochu patří k těm otravným akademikům, kteří nejsou spokojení, dokud dané téma nenastudují doslova zepředu i zezadu. Následkem čehož měl hlavu plnou různých baseballových zajímavostí, ale žádnou představu, co vlastně znamenají,“ usmála se Miranda. „Což bylo docela okouzlující, ne že ne. Začala jsem mu všechno vysvětlovat, což vedlo k tomu, že další den jsme se sešli na kafe.“

„A jak dlouho trvalo, než vám to všechno došlo?“

„Že jsme se do sebe zamilovali?“

Beverly přikývla.

„Mně to trvalo zhruba týden – mám ale obavu, že jemu kapku déle. Nakonec, zase musel celou situaci prostudovat po všech stránkách.“

„Tak to ti závidím – nám s Jackem to trvalo celou věčnost.“

„A s kapitánem kolik? Patnáct let?“

Otázka Beverly na okamžik v myšlenkách vrátila do časů bezprostředně po Jackově smrti. *Dalo by se tvrdit, že spíš dvacet.* Nahlas ovšem řekla: „Neměly bychom pokračovat ve cvičení?“

„Ach jo, omlouvám se, zase jsem se nějak zabrala do drbání,“ sraštila obličej Miranda.

„Vždyť se nic nestalo,“ odvětila Beverly a začala provádět roznožku.

Možná že opravdu zářím, napadlo ji, zatímco sledovala Mirandu, jak se s poněkud menším úspěchem snaží o tentýž cvik. A nakonec, proč bych neměla?

2

U.S.S. Titan

Gumova mlhovina

Jeden den před koncem vesmíru

Kapitán William Riker se díval průzorem ze své kajuty, jak kolem mizí neznámé hvězdy, a uvažoval o jejich tajemstvích.

Na tváři mu hrál úsměv, zatímco se nakláněl dozadu, aby se protáhl, přičemž jeho ramenní kosti praskavě vrzaly. Měl za sebou dlouhý den, plný obvyklého shonu, který s sebou nesla funkce kapitána lodi, jež se chystá příštího dne vstoupit do neznámého hvězdného systému. *Titan*, po dokončení první plavby misí na Romulu, měl nyní nový úkol – prozkoumat obrovitou Gumovu mlhovinu v kvadrantu Beta. Což znamenalo, že její posádka strávila celý den na nejrůznějších poradách, kontrolami dálkových senzorů a dalšími přípravnými pracemi. Od války s Dominionem uplynuly už čtyři roky a konečně se zdálo, že se Hvězdná flotila začíná vracet ke svým základům – k hledání nového života a cestám tam, kam se dosud nikdo nevydal.

Tedy pochopitelně, pojem „nikdo“ byl v této souvislosti

poměrně relativní. Jen při této cestě se jeho lodi podařilo najít desítky nových životních forem, a dokonce potkat některé známé. Prostě přesně ten typ mise, pro který se Riker cítil být téměř předurčený.

Dokud se kdysi neohlásil na *Enterprise* na stanici Farpoint, byl Will na nejlepší cestě stát se brzy kapitánem, takže nikdo nečekal, že na pozici prvního důstojníka vydrží déle než jeden nebo dva roky. Ale o tři odmítnutá velení a patnáct let později byl pořád jen první důstojník na *Enterprise*, byť nyní už „E“ a pořád po boku Jean-Luca Picarda.

Když o tom tak přemýšlel, byl kdysi až *příliš* „hrrr“, a to v mnoha směrech. Ambice ani tah na branku mu nescházelo, ale jak si Riker uvědomoval, to, co mu doopravdy chybělo, byla jistá impulzivnost. Před patnácti lety by z něj bezesporu byl ucházející kapitán. Ale osoba, která prožila všechno to, co on prožil coby první důstojník, byla daleko vhodnější na pozici velitele lodí.

Obrátil se a zadíval na spící postavu své novomanželky. Will Riker a Deanna Troi se před dvaceti lety do sebe zamilovali na Betazedu. Později, už jen jako přátelé, spolu sloužili na *Enterprise-D* – a vlastně teprve nedávno jim došlo, že si jsou vzájemně předurčení. Sňatek uzavřeli ve dvou nezávislých obřadech – nejprve došlo k ceremonii na Zemi a později, po Datově smrti, i na Betazedu, ta tak získala hořkosladkou příchuť.

Předešlého dne dorazila subprostorová pošta, včetně dopisů od Geordiho a Beverly. Také *Enterprise* vyrazila na průzkumnou výpravu, pro změnu do systému Gorsach. *Dobře pro ně*, pomyslel si Riker. Po všech těch zážitcích s Borgy bude přímočará mise dobrá pro morálku.

A jestli Riker něčeho litoval, pak toho, že nebyl poblíž, když došlo k onomu incidentu s Borgy. *Enterprise* na ty kybernetické příšery narazila už mnohokrát – a Riker byl

vždy u toho. Musel potlačit záchvěv, když si vzpomněl, jak nařídil Worfovi zahájení palby na Borgskou krychli, čin, který by automaticky vedl ke smrti kapitána Picarda, pokud by byl korunovaný úspěchem. A kdykoli si na ten den vzpomněl, musel stejně tak proklínat Q za to, jak bezohledně vhodil *Enterprise* do cesty Borgům, čímž spustil řetěz událostí, který vedl až k osudnému rozkazu, který mohl stát jeho kapitána život. Všechny ty ztráty na životech i majetku, které Q lusknutím prsty způsobil a tím upoutal pozornost Borgů k Federaci – a všechno kvůli jeho uražené ješitnosti...

Riker si povzdechl. Nemělo smysl se kvůli Q rozčilovat, ne více, než se mělo smysl rozčilovat kvůli iontové bouři nebo hvězdě měnící se v novu. Q prostě byl tím, kým byl – což Riker věděl možná nejlépe ze všech, neboť byl kdysi na krátký čas obdařen schopnostmi Q. To nejlepší, co se vždycky dalo dělat, bylo prostě počkat, než se bouřka jménem Q přežene.

„Jsi vzhůru.“

Ohlédl se na postel a zahlédl Deaniny oči, jak na něj ospale mžourají z prostředka po polštáři volně rozprostřených černých vlasů. Sice promluvila nahlas, ale jemu se podařilo zaslechnout ta slova v mysli o několik okamžiků dříve díky spojení, které sdíleli už od časů na Betazedu. „Nemůžu usnout,“ pokrčil rameny. „Krom toho, už brzy bychom měli opustit warp.“

Vstala z postele a postavila se za něj, ruce provlékla pod jeho a dlaně mu položila na hrud'. Bradu mu dala na ramię a dívala se spolu s ním na hvězdy. „Je ti líto, žes nebyl na *Enterprise*, když se střetla s Borgy.“ Bylo to konstatování, nikoli otázka.

„Do jisté míry. Zřejmě to bude víceméně nevyhnutelné, kdykoli dostaneme od někoho z *Enterprise* dopis nebo nám přijde flotilní depeše.“

„Jsem si jistá, že kapitán Picard zažívá podobné pocity při čtení našich dopisů a hlášení pro Flotilu.“

Usmál se. „Nejspíš ano. Řekl bych, že se s tím dokáže vyrovnat.“

Dříve než mohli pokračovat v konverzaci, hvězdy kolem nich přestaly pádit do dáli a změnil se na klasická vzdálená světélka ve stylu hvězdné noci. To spolu s jemnou změnou vibrace palubních desek, kterou Riker po dvaceti třech letech služby u Hvězdné flotily dokázal nehybně rozeznat, znamenalo jediné – loď dosáhla systému Vela 3AG a opustila warp.

Riker si z předletové přípravy vybavoval, že trajektorie letu měla být naplánována tak, aby z kapitánské kajuty bylo možno spatřit jak hvězdu, tak její čtvrtou planetu a všech deset jejích měsíců – ostatně, to byl také důvod, proč si Riker dnes tak přivstal, chtěl se pokochat slibovanou vyhlídkou.

Proto ho poněkud nemile překvapilo, že nic z toho nebylo vidět. Místo toho značnou část pravého dolního rohu průzoru vyplňoval vířící oblak energie.

Jemně se od své ženy odtáhl a aktivoval komunikátor na nočním stolku. „Riker můstku. Vidíte taky to co já?“

Odpověděl mu komandér Tuvok, druhý důstojník *Titanu*. „Pokud máte na mysli anomálii na souřadnicích 197 na 4, pak odpověď na vaši otázku zní ano, kapitáne.“

Riker se při poslechu Vulkáncovy odpovědi nedokázal ubránit zasmušilému úsměvu. „Ano, právě tu, pane Tuvoku. Co se stalo s Vela 3AG?“

„Senzory dokázaly zachytit pouze dvě nejvzdálenější trpasličí planety soustavy – jejich teplota je v důsledku ztráty zdroje tepla ovšem téměř rovná absolutní nule. To potvrzuje i stav jejich vnitřní struktury, která jeví známky značného namáhání. Podle našich včerejších záznamů z dálkových senzorů bylo ještě včera vše dle očekávání.“

„Můžete mi o té anomálii něco říci?“

„Senzory ji nedokážou zachytit, kapitáne. Ačkoli je jasně viditelná vizuálně, na tuto vzdálenost ji senzory nedetekují.“

Riker si vzal ze šatníku uniformu a převlékl se z pyžama. „Pošlete tam sondu třídy jedna. Jsem na cestě.“

„Rozkaz, pane.“

„Tohle se mi vůbec nelíbí,“ mumlal si pod vousy Riker, zatímco se oblékal. „*Titan* má nejmodernější sadu senzorů, takže když to nedokážeme zachytit ani my...“

Deanna k němu přešla a položila mu ruce na ramena. „Však my už tomu přijdeme na kloub,“ řekla a vášnivě ho políbila.

Riker si několik sekund polibek vyloženě užíval – ale pak se musel nadechnout. Rychle dokončil oblékání uniformy.

„Budeš mne potřebovat?“ zeptala se Deanna.

Riker se zakřenil. „Tebe? Vždycky.“

Zakřenila se v odpověď. „Měla jsem na mysli na můstek.“

„Rád bych tě tam viděl, ale jestli máš nějaké naléhavější záležitosti, tak to zase tolik nehoří. Pokud tě budu *opravdu* potřebovat, dám ti vědět.“

Přikývla. „Hodně štěstí, Wille.“

„Jak jsi správně řekla, přijdeme tomu na kloub.“ Usmál se. „Už jsme koneckonců viděli spousty prapodivných vesmírných anomálií. Jsem si jistý, že než dojdu na můstek, bude mít Tuvok vymyšlených nejméně patnáct teorií.“

Riker se otočil a vyrazil na můstek. V nitru se však obával. Byl to pocit, který nekorespondoval s jeho sebevědomým prohlášením, a moc dobře věděl, že Deanně je to jasné.

PRVNÍ MEZIHRA

Kontinuum

Patnáct let před koncem vesmíru

„Mohl by ses prosím k celé té věci vyjádřit, Q?“

Jeho první reakce byla: „Tss... tedy popravdě mohl, ale nechce se mi, protože má bytost je až příliš složitá na jednoduchá vysvětlení a nejsem si tak docela jistý, že na dlouhá vysvětlení máme dostatek času. Budou *brzy* zapotřebí, a tak...“

„Dost!“ vykřikli Q. „Říkal jsi nám, že tohle je vážná věc, ale když jsme po tobě chtěli, abys dodržel elementární instrukce –“

„Elementární instrukce?“ Chvilí nevěřičně zíral na celé shromáždění Q s čelistí někde u jižního pólu samotného vesmíru, tedy pokud vesmír má cosi jako jižní pól. „To vy jste chtěli, abych dal Rikerovi schopnosti Q.“

„Ve skutečnosti,“ poznamenal jiný Q, „jsme chtěli, abys schopnosti Q dal Picardovi.“ Pokrčil rameny. „Tedy ne, že by na tom zase tak záleželo – popravdě, jeden člověk je jako druhý. Všimli jste si, jak vypadají všichni stejně?“

„*Jádro pudla* je někde jinde,“ odsekl první Q. „Tys

prostě nedokázal odolat pokušení si z toho zase udělat hru.“

Pokrčil rameny. „A proč bych taky měl odolávat? Už jen to, že jsem z Rikera udělal Q, bylo tak...“

„Nezáživné?“ s úsměvem ho doplnila jiná Q – jeho oblíbenkyně, se kterou už několikrát koketoval. Vždycky mu tak dobře rozuměla...

„Přesně!“ vykřikl částečně i nadšením, že se v davu našel nějaký jeho zastánce a že to byla zrovna ona. „Proč si tu hru trochu nezpestřit?“

„Věděl bych hned o dvou důvodech, proč ne,“ odsekl první Q. „Za prvé, není to *žádná* hra. A za druhé, nějak mi uniká, proč by smíchání dějin dvou světů do podoby fiktivní války mělo být jakkoli definované jako ‚zpestření‘.“

Q přikývla. „Na tom něco je, Q.“

Povzdechl si. „Popravdě, na ničem z toho všeho nezáleží. To, na čem doopravdy záleží, je fakt, že lidé mohou docela dobře být ti praví. A pokud jimi opravdu jsou –“

„Nejsou,“ přezíravě prohlásil první Q.

„A že si jsi tak jistý?“ spíše vyštěkl otázku.

„A že si jsi tak jistý právě *ty*?“ kontroval jiný Q.

„Protože já této věci *věnuji pozornost*,“ prohlásil důrazně. „Je pravda, že si poletuju vesmírem a kolem sebe i za sebou šířím chaos, ale co dělám doopravdy, je to, že *pozoruji*.“

„To si opravdu myslíš, že uvěříme tvrzení, že se do všeho vměšujete hlavně z vědecké zvědavosti?“

„Věřte si, čemu chcete,“ prohlásil dotčeně. „Je pravda, že mé vměšování je motivováno hlavně tím, že se chci bavit. A stejně tak je pravda, že moje vědecká pozorování jsou v podstatě jen vedlejší cílová prémie. Ovšem právě z těchto pozorování vyplývá,“ dodal rychle, než stačili Q, Q, Q, Q nebo Q něco namítnout, „že právě pozemšťané

mají solidní šanci, že by mohli být těmi pravými. Všechno tomu alespoň nasvědčuje.“

„Všechno, co máš, jsou jen mlhavé a nezřetelné náznaky,“ prohlásil Q, „a podle mého názoru tuhle svou údajnou jistotu používáš jen jako lacinou zástěrku pro vměšování se do záležitostí lidstva.“

„Tak na to vážně nepotřebuji žádnou zástěrku, ať už lacinou či drahou, to mne klidně můžete vzít za slovo,“ usmál se. „Kdybych si chtěl s tou kolekcí potomků opic doopravdy pohrát, věřte mi, že bych to udělal. Ale jsem si zcela jistý, že v nich je víc, než je na první pohled patrné.“

„A proč by vůbec mělo být nutné spěchat?“ zeptala se jeho oblíbená Q.

„Protože Borgové. Vy i já dobře víme, že je tu slušná šance, že na Ně narazí jako první – a pokud se tak stane –“

„Nenarazí,“ opáčil jiný, jeho nejméně oblíbený Q.

„Jsi si opravdu jistý?“

„To tedy jsem! Jsem totiž všemocný.“

Rozesmálo ho to. „Jo, to já taky, Q, a říkám ti, že já si tím jistý nejsem.“

„Tak dost!“ zařval první Q tak hlasitě, že by se z toho mohly rozpadat asteroidy na vesmírný prach. „Míra trpělivosti Q s tebou je naplněna. Už nejsi členem Kontinua – a my se půjdeme poradit o tvém dalším osudu.“

Vyvedlo ho to z konceptu. „Cože?“

„Vyloučili jsme tě.“

„Ale – ale – to přece *nemůžete!* Kontinuum je můj *domov!* Já nemůžu –“

Q mu věnovala pohled, kterým ho oblažovala pokaždé, když ji otravoval – což bylo poměrně často, to bylo třeba přiznat. „Drahý můj, ty jsi tady ten, kdo tak rád poletuje po vesmíru a kolem sebe i za sebou šíří chaos,“ poznamenala. „Tak se běž věnovat svému hobby.“

A najednou byl pryč z Kontinua. V prvotním šoku se do

něj pokusil vrátit, ale cesta zpátky byla zatarasena. A tak začal experimentovat. Nejprve se stal pěveckou hvězdou, to bylo docela dobré. Pak zkusil být aldebaranským hadem, betazoidskou blechou, Cestovatelem a baseballovou pálkou.

Pořád ještě mám své schopnosti. Akorát se nesmím vrátit domů.

Čistě z nedostatku lepší zábavy se pokusil dostat podruhé do Kontinua. A pak potřetí. Opět neúspěšně – a to se dokonce tentokrát zkusil na to doopravdy soustředit, což bylo něco, co už nezkoušel celou věčnost. A stejně to nepomohlo.

Zvažoval, co dál. Než se Kontinuum k něčemu rozhoupe, to mohlo taky trvat až do konce vesmíru, a on si nebyl tak docela jistý, má-li vesmír před sebou vůbec tolik času. A i kdyby ano, rozhodně na to nehodlal jen tak čekat.

Mohl bych se stavit u Jean-Luca a udělat mu nabídku, kterou nebude moci odmítnout. Nakonec, stěží by se našel lepší způsob, jak jeho a tu jeho slavnou bandu vyvrženců pozorovat – a ujistit se, že oni jsou ti praví – než se stát členem jejich posádky idiotů.